

Hjälten Julle driver

Jakt på dovvilt i Närke

Det är hjortar överallt, man ser dem tassa omkring i slyet och när de sedan kliver fram och visar sig är hållet för långt i den täta granskogen och de kommer undan igen. Det var som förgjort att få en dovhjort på fall.

TEXT & FOTO: MARI NÄLSÉN

JAKTHISTORIA Brasan brinner redan muntert på en liten höjd intill vägen när vi anländer. Närke visar inte upp något strålande väder men med tanke på att det regnat konstant hela vägen från Karlstad är vi ganska nöjda med att det håller uppe. Vi befinner oss strax utanför Hallsberg och det ska jagas dovhjort. Vi har tre hundar med som ska gå under dagen. Drevern Bessie, korthårstaxen Julle och strävårstaxen Ester.

Här i trakten finns det riktigt gott om dovhjort och de är till och med vanligare än

rådjuren. Här finns också mycket vildvin, en del kronhjort samt älg och räv.

Medan det sakta ljusnar ute och brasan sprakar informerar Tomas Andersson, som är jaktledare, om avskjutningsreglerna som är minst sagt generösa.

– Vi skjuter dovhjort, främst kalv och skovelhjort, dessutom får vi skjuta kronhjort, årsgris av vildsvin, älgkalv, rådjur och räv. Vi kommer att släppa Olofs drever Bessie först så tar vi taxarna sen.

Det tar inte lång stund för det samman-

svetsade gänget att ta sig ut på pass medan Olof Nilsson och jag väntar på att få släppa. Bessie som suttit tyst i bilen hela vägen har nu personlighetsförändrats när hon vet vad som väntar. Hon har svårt att tygla jaktlusten som sköljer över henne. Hon drar i kopplet och gnäller av iver.

Det blåser, och inte så lite heller. Olof står och funderar i kanten på granskogen.

– Nu kommer hon att dra ut till höger här och gå över vägen bakåt, säger han, mest för sig själv.

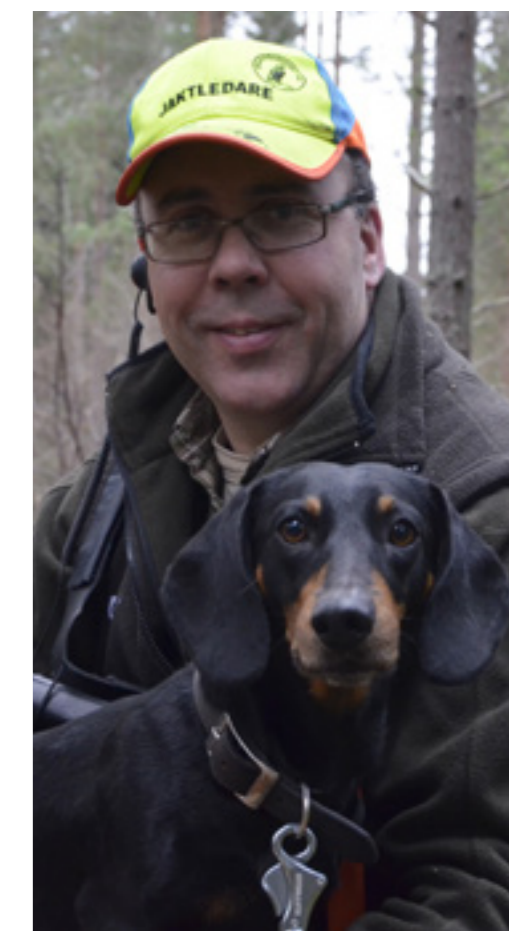
Och när han får klartecken att släppa så visar det sig att det är just det som händer. Bessie far ut till höger till ett hygge, går över vägen bakom oss och försvinner.

– Jag visste det, säger Olof och fiskar upp GPS-pejlen ur bröstfickan.

Det dröjer inte särskilt länge förrän Bessie är tillbaka. Hon söker sig ned i en ravin framför oss och så är det upptag. Skallet lämnar ett eko som fortplantar sig genom skogen. Men det är inte det enda som hörs. Blåsten river runt i buskarna och de mång-

”

– Vi skjuter dovhjort, främst kalv och skovelhjort, dessutom får vi skjuta kronhjort, årsgris av vildsvin, älgkalv, rådjur och räv. Vi kommer att släppa Olofs drever Bessie först så tar vi taxarna sen.

Bildtext....

åriga granarna gnäller när stammarna vajar.

Vi smyger ned och ställer oss på ett pass som ser lämpligt ut. På en höjd där man ser långt och där det i bergskanten går en liten körväg. Här om någonstans borde ju drevet komma. Men det blir ju sällan som man tänkt sig. Drevet tar fart över vägen och försvinner ut ur såten. Sedan blir det tyst och vi misstänker att Bessie har en tappt då pejlen visar att hon står på ett och samma ställe. Hon håller på länge innan hon reder ut det och så småningom beslutar sig Olof för att koppla henne.

Sex hjortar i pass

Under tiden har Per-Ivar Berglund släppt lilla Ester och när Bessie är kopplad och insatt i bilen går drevet för fullt. En passkytt har sett inte mindre än sex hjortar framför sig, men inte haft möjlighet att skjuta. Vi smyger ned och ställer oss där vi släppte Bessie tidigare och hör drevet närma sig.

Plötsligt börjar det vaja i några smågranar på 80 meters avstånd och så småningom går det att räkna till sex par hjortben som trampar runt därinne. Sedan sätter de fart och hoppar med långa skutt förbi oss. Olof höjer studsaren men det är för långt och flocken försvinner lika fort som den kom-

mit. Taxen är inte ens en minut efter och driver som besatt.

– De gick precis över det passet som vi stod på förut, konstaterar Olov.

Drevet tonar bort även om vi fortfarande kan höra det tydligt. Och plötsligt är det något som dyker upp precis framför oss. En hjort kommer smygande tillbaka i drevlöpan. Ett tag ser det ut som den vill komma vår väg men så ändrar den sig och smyger vidare in i smågranarna. Stolpe ut än en gång.

– Nu ska vi se om det smäller snart, det borde det göra, säger Olof. Men det förblir tyst och snart får vi besked om att drevet gått ut ur såten med hela hjortflocken.

Inför nästa drev förflyttar vi oss lite efter att ha värmt oss lite vid brasan. Nu är det dags för korthårstaxen Julle att göra en insats. Han har en lite speciell historia den lille svarte herrn. Han är sju år, en duktig drevhund som det skjutits en mängd hjortar och rådjur för. Men hans karriär kunde ha slutat för två år sedan när Julle plötsligt drabbades av diskbräck.

– Jag trodde att han var slut som jakt-hund men ville ändå pröva att operera, berättar husse Tomas Andersson när vi är på väg ut för att släppa hans ögonsten.

Och det gick bra, efter sedvanlig konvalescens fick Julle börja jaga igen och blev helt återställd.

– Han går allt rätt så bra nu, säger Tomas blygsamt, men tillägger att han gärna vill tala om för andra taxägare att det inte behöver vara slut med taxjakten trots att hunden fått diskbräck.

Julle får chansen

Julle drar ivrigt i kopplet och vill bli släppt och när Tomas stryker kopplet far Julle ivrigt iväg. Under några minuter håller han sig runt oss innan han försvinner utom synhåll och börjar väcka. I mina ovana öron låter det som fullt drevskall men inte i drevprovdomaren Tomas.

– Nej, nej, han väcker bara, säger han och berättar om hur doviltet ofta betar sig under drev. Ibland buktar det runt, runt på ett litet ställe eller så går det bara rätt ut ur såten. Det brukar vara antingen eller.

Julle väcker och väcker och tar sig ut på den lilla grusvägen bakom oss. Där såg några av passkyttarna ett par hjortar när vi åkte ut. Han tar en stund på sig innan han reder ut spåren men snart så har vi fullt drev.

Julles drevskall är lite speciellt. Han har

ett grovt skall som blandas med ett mycket ljust nästan pipigt. När han väl rätt ut löpan bär det iväg rakt ut ur såten. Två dovhjortar passerar Olofs pass men vegetationen är högt och ett skott är omöjligt. Både hjortar och hund försvinner ut och är borta.

Men Ester som släppts på ett annat ställe driver för fullt och vi halvspringer upp till en kulle för att ta oss ett pass. Hon är på väg rakt mot oss men precis när det blir som mest spännande så viker djuren eller djuret av. De går över en å som är för bred för den lilla taxen och hon blir kvar på andra sidan där hon kopplas av husse Per-Ivar.

”

– Han går allt rätt så bra nu, säger Tomas blygsamt, men tillägger att han gärna vill tala om för andra taxägare att det inte behöver vara slut med taxjakten trots att hunden fått diskbräck.

Det är dags för lunch och vi grillar korv vild elden. Det pratas och skrattas medan Tomas och Stig Andersson ger sig av på jakt efter Julle som driver någonstans långt borta. När han kommer åter får den lilla taxhjälden smaka såväl korv som ostsmörgåsar. Vi planerar dagens sista säte. Någon har sett två dovilt gå in i skogen vid en väg och vi bestämmer oss för att gå på med Julle än en gång.

Och Taxar kan de, även om de opererats för diskbräck. Det dröjer inte många minuter förrän Julle har, inte en hjort, men väl ett rådjur på benen. Det buktar bra,

fram och åter mellan granplanteringen och vägen. Hans karaktäristiska skall fortplanter sig mellan höjderna. Det skymmer allt mer och jakten är på väg att gå in på övertid när drevdjuret passerar Tomas för sista gången. Skottet ljuder och kulan tar där den ska. Djuret faller och några minuter senare kommer Julle drivande genom skogen. Han ser mer än nöjd ut när han rycker ragg och när han sedan en stund senare poserar för fotografering ser den rutinerade taxherren nästan lite mallig ut. Men det kan han ju få vara. Det var ju han som till slut fixade jakten.